

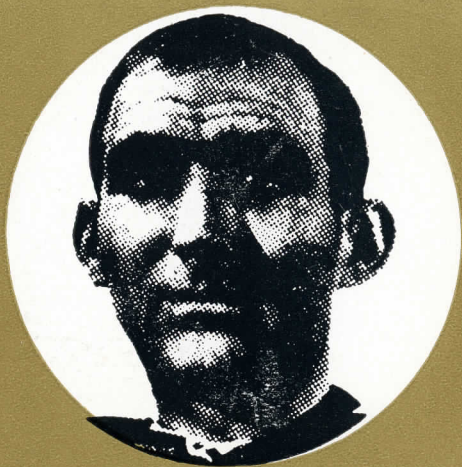

CENA
3
Kčs

12

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

**VYSTAVUJE
NEPRAŠ**

PAVEL
FIALA

A JAK SE POŘÁD MÁTE?

Hlavně se mě zeptejte na mandloně. Nic vo nich nevím. Nevím ani, jestli je to von mandloň – rozumí se, jako jeden mandloň, nebo ty mandloně – jako teda více mandloňů, nevím ani, jestli je to ta mandloň – to bych vám ale musel říct – neptejte se mě na mandloňu, neptejte se mě ani na skořápky. Taký vo nich nic nevím. Víím sice, že je to ta skořápka a že se musí naťuknout, a to nožem nebo o kraj hrnku – viděl jsem dokonce jednoho vojenskýho kuchaře, jmenoval se Aleš, jak je rozlamoval v prstech, vajec nejmiň kopa, bylo to žrádlo na neděli, zkusil jsem to jednou rozlomit jako von, ale rozmáčk' jsem to tak, že jsem měl z ničeho nic z toho krásnýho bílýho vajíčka umatlaný žlutý prsty a mezitím se bělaly kousky z tý skořápky, zeptejte se mě na koupání v rybníku, kterýmu se dodnes říká bagr a je v Poříčí, ve Velkém Poříčí, kousek od Náchoda, ale blíž k Hronovu, a je tam vodtud vidět na Vrchmezí v Orlickejch horách, kde jsme v pětačtyřicátým rajzovali, neboli potulovali se s tátou, s mámou a s Bendlovejma – tedy s panem Bendlem, co je dneska uznávanéj aranžér a byl i v Bruselu, s paní Bendlovou, která tenkrát platila za krasavici, a malým Karlem, kterýmu jsme říkali, že má hezkou maminku, což potvrzuje to, že platila za krasavici, a s jedním pilotem RAF kterej nás uchvacoval cizí řečí a batldrezem a pistolí; udělal tenkrát s naším tátou a panem Bendlem překrásnej mlejnek na potůčku, mlejnek z jedlovýho dřeva, co se na to hodilo, protože z toho šlo udělat korýtko, protože jedle jde nějak líp od sebe, než smrk, ale neptejte se mě na dřevo, i když jsem z něho nějaký ten rok vyráběl různý praktický věci, jako například krovy, který dodneška jsou schovaný pod vokovickejma střechama. tenkrát jsme vozili s malým Áronem, kterej byl takovej dovopravdy malej žid'áček, na káře přes celou Prahu, a to z Libně, konkrétně přímo kousek vod libeňskýho mostu, dřevo na kůlničky ve sklepích těch vokovickejch novostaveb a jedna paní, hrozně staříčká a smutná a bázlivá, si tam k nám chodila pro vodřezky a já jsem tenkrát, ani nevím proč, nestatečně brečel ve sklepe, aby mě nikdo neviděl, protože mistr jí tu její taštičku vzal a vysypal to dřevo na zem a řek' jí, aby nežebrala, že jsme v socialistickým státě a vona ta maličká stařenka si sebrala taštičku a odcupitala a my jsme jí tajně schovávali dřevo, i když jsme si byli vědomi, že jsme socialistickéj stát a že se tu nežebrá, jenomže vona se chuděra už nikdy neukázala, možná,

že ty kousky dřeva jsou tam za hruškou schovaný dodnes, protože i když jsme socialistickéj stát, tak si na to pak už nikdo nevzpomněl, neptejte se mně na Árona, kterej byl tak fantasticky nešikovnej, že jednou když přibíjel prkna na štít, stoje na žebříku, seknul se do hlavy a spad', ale nic se mu dohromady nestalo, takže je pravda, co vždycky říkal pan Rumpík, že židi maj' kliku, to bylo v době, kdy Tonda Vajgrt, kterej miloval tesařinu, protože jeho strejc měl tesařskej závod a Tonda Vajgrt tam vyrost, mi vypravoval, že chodí s paničkama a já jsem pořád nevěděl, co to znamená, ale on se jen usmíval a říkal pořád no tak no tak, dyť my víme, že taky nejseš svatej, tak nám řekni, jaký to je s tou tvoji,

neptejte se mě na jeřabiny, moh' bych vám vo nich jenom říct, že jsou to hrozně krásný stromy a že jednou v Krkonoších na ně napadal sníh a že ty červený hrozny měly bílý čepice a když se na to člověk zadíval, tak začal přemýšlet, jak je to všechno vymyšlený, aby tu bylo hezky – taková blbost, že jo – červený jeřabiny s bílejma čepicema, nebo zasněžený hory v slunci, nebo jak se páří navečír z řeky a z luk, nebo jak se honěj štěňata, nebo jak klouzaj' kluci,

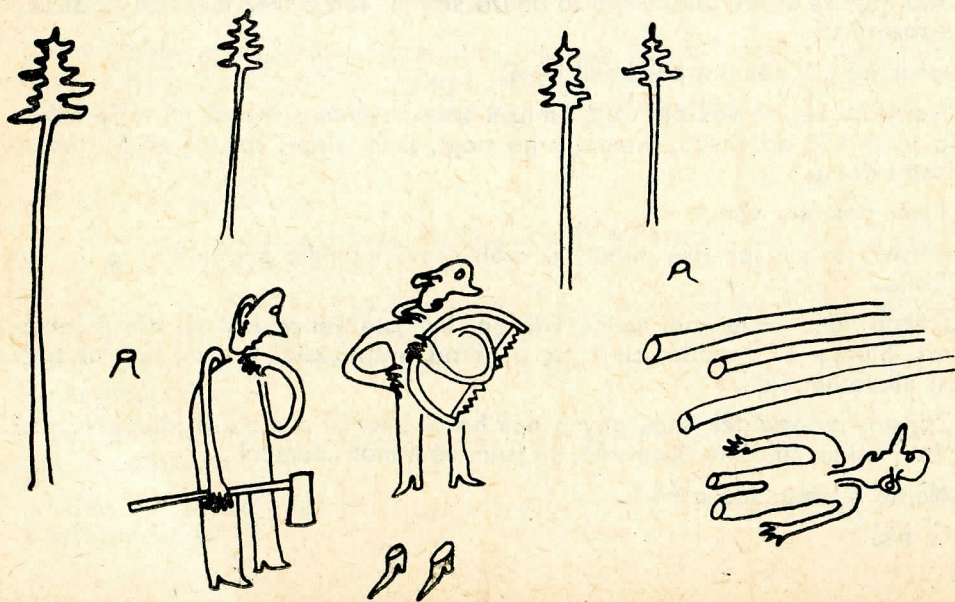
neptejte se mě na kouř z cigaret, nevím, kde se tu bere a proč ho maj' lidi rádi, nakonec vy jste se mě ani neptali a já vám říkám neptejte se mě, ale to už tak je, že se chce navoko mlčet a při tom toužíte po tom, aby se vás někdo na něco zeptal,

hraju si na skromnýho, ale přitom jsem rád a hladí mě to, když se o mně mluví, nějakou historku, že jo – tak jednou jsem jel stopem, nebo spíš tuhle: jak jsme jeli hrát volejbal a jak jsem měl rozřezanej prst a jak jsme neměli náhradníka a jak jsem hrál sedum zápasů a hrozně mě to bolelo a pořád jsem myslel, že mi pod tím řádkem už dávno praskly stehy a v tu chvíli bylo pro mě daleko důležitější, abysme to vyhráli a pak jsme nejenom vyhráli, ale mně ani nepraskly stehy, tak dobře to bylo sešitý, dodnes nevím, jak je to možný, ale mám rád doktory, co jsem je poznal, vždycky vo mně věděli něco, co jsem vo sobě nevěděl, věděli, co se ve mně děje a já akorát poznám, jestli mám horečku a když mě jednou bolela hlava, tak jsem si myslel, že mám nádor na mozkou a že je to můj konec a pak mě to přešlo a nic, ale jsou lidi, který maj' nádory zrovna teďka v tuhle chvíli – tady někde jsou, někteří už to vědí, někteří už to mají za sebou a někteří se to dozvědí teprve v příštím okamžiku, nebo zejtra a teďka ještě nevědí nic a mejou nádoby, nebo vokopávaj' zahrádku, takže nevíme, co se za chvíli dozvíme o nich i o sobě, „a tak vám vypadal dobře, ježiši, ježiši, ježiši křiste . . .“,

neptejte se mě na moře, je to lechtivá otázka, neboť moře je v každým pádě krásný, ale víc vo tom nevím; opravdu nevím, na co byste se mě mohli zeptat, možná to zkuste zeptat se mě na pejsky, řeknu vám, jak je to strašný, když nemáte jednu svýho psa doma přes noc, jak jste si zvykli na to, že čmouchá, kouká, leží, lísá se, vrčí, kouká, spí, poštekává ze spaní a najednou nic z toho nemáte, pes je někde u známějch a vy nemáte možnost ve tři hodiny v noci tam zajít a zavolat pocem no pod' přece a pohlídnout ho a nechat se voblíznout, i když je to nesporně nezdravý, a tak přísaháte, že už ho nikdy nikam nepučíte,

zkuste se mě zeptat na ryby, možná že vo nich nevím to, co vědí rybáři,

ale řeknu vám, že je to krásnej pocit – podívat se na řeku, uvidět jenom vodu a uvědomit si, že tam pod hladinou určitě stojej a jezděj a sháněj něco k jídlu a že rybáři jsou tady asi vod toho, aby si ověřili, jestli je to vůbec pravda pravdoucí, ale zeptejte se mě na Grónsko nebo na Island, mám pocit totiž, že jsem tam byl, že jsem tam jel v bedně vod margarínu, že jsem utíkal před bílým medvědem a že jsem uvízl ve spáře ledovce, že jsem mrznul šest dní bez pomoci a vysvobodila mě polární záře, neptejte se mě na ženský, znám jenom nezajímavý historky, snad byste se konečně mohli zeptat na popelník plnej cigaret, na zamáčknutý špačky, vypálený sirky, nevím, co bych vám odpověděl, ale zeptat byste se mohli, ale neptejte se mě, prosím vás, na mý stojací hodiny, na kyvadlo, na dubový dřevo a na tepanej ciferník, neptejte se mě na slavíky, nevím, neznám, možná, že jsem žádnýho neviděl, ani neslyšel, ale mezi náma – vypráví se, že krásně zpívají a vidíte, já ani nevím kde a za jakých okolností, kdo by to řek – pitomý slavíci, vidíte – tak a jsme tady. Dostaneme párek, dvě housky a kafe. Ostatní si platí každej sám. Jedna houska přesolená a na druhý není zrníčko soli, jak jsem kousnul do páрку, postříkal jsem si úplně novou košili, ani mě to nepřekvapilo, to mě potká vždycky, když něco jím, nejvíc se bojím, abych nepokecal někoho jinýho, nevím, co bych dělal, asi bych se omlouval a žertoval trapně a ten, vode mě pokecanej, by asi s nadhledem říkal, člověče, to nic, neblázni, přece vo tom nebudeme mluvit, přišlo by pochopitelně na to, koho bych pokecal, možná, že by se svlík' na fleku a řek', abych mu to vrátil vyčištěný, nebo by si zapsal moji adresu a řek' by, že mi pošle účet z čistírny a přiloží složenku, snad bych měl tu sílu a myslěl bych přitom na ty jeřabiny s bílejma čepičkama, snad bych měl tu sílu a myslěl bych na ně. i kdyby on pokecal mě, nevím, neptejte se mě radši na nic, vidíte sami, že vám nic kloudnýho neřeknu, jediné snad kdybyste se mě zeptali, jak se mám. To bych řek' – dobře.

Josef
Podaný

LÍTAJÍ KAŽDOU NOC

Našlapoval jsem zlehka na trávu a pociťoval jsem mírnou rozkoš z tohoto nezvyklého pohybu. Zapadající slunce bylo mnohem krvavější, než by mělo být, ale to dělal sytý kouř nad nedalekým městem. Nechtěl bych se s nikým sejít, chtěl jsem být sám a tak jsem se rozhodl město obejít.

Míjel jsem právě osamělý domek a bral jsem to pěkným obloukem, protože jsem přede dveřmi spatřil starce. Přesto se muž najednou otočil směrem ke mně a cosi zavolal. Musel mít mimořádný sluch, ale v tom okamžiku jsem to pochopil. Držel v ruce bílou hůl. Vydal jsem se tedy směrem k domu.

Nyní už jsem mu rozuměl.

„Haló, pane, prosím vás . . .“

Jeho hlas se chvěl, ale nebylo to pouze stářím. Ten člověk měl strach. Strach já rozeznám.

Došel jsem k němu a pozdravil jsem.

„Nezlobte se, že vás obtěžuji,“ mluvil velice rychle, „vypadl mi tady někde do trávy klíč od domu. Nemohu ho najít, jsem slepý, rozumíte? Musím se dostat domů.“

„Jistě, pomohu vám.“

Netrvalo to víc jak dvě minuty a mohl jsem mu klíč podat. Velice se mu ulevilo.

„Děkuji vám. Jsem vám velice vděčen. Byl jste velice laskav, děkuji moc-krát. Slunce už zapadá, cítím to, a nerad bych zůstal venku. Teď už tudy asi nikdo nepůjde.“

„Zajisté,“ odpověděl jsem, abych náš hovor ukončil a mohl jít dál. „Noci už bývají velice chladné. Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci.“

„Nejde o zimu. Jde o ně.“

„O ně?“

„Ano. Lítají tady každou noc. Slyším je. Vy jste je nikdy neslyšel?“

„Nevím, bohužel, pane, co máte na mysli.“

„Nevím o koho jde. Jsem slepý, neviděl jsem je. Ale každou noc je slyším. A cítím, že to nebude nic dobrého.“

Vznikla pauza. Dobře jsem si starce prohlížel. Na první pohled dělal dojem normálně myslícího člověka. Ovšem toto už přesně nerozeznám. Chtěl jsem tedy odejít, ale on ještě neskončil:

„Nechcete, pane . . . Nezlobte se na mne, ale rozumějte mi dobře, nechcete zůstat v mém domě? Také byste neměl být přes noc venku. Může to být nebezpečné!“

Pousmál jsem se, ale to on nemohl vidět.

„Stále ještě nevím, koho máte na mysli. Kdo to tu lítá?“

„Vždyť vám říkám, že nevím. Jsem přece slepý. Ale cítím, že to nebude z tohoto světa.“

„Myslíte z vesmíru?“

„Ne, z vesmíru ne. Já slyším křídla. Z vesmíru by sem přece nikdo nelétal na křídlech.“

„Třeba slyšíte ptáky,“ namítl jsem.

„To nejsou ptáci, pane. Tak velcí ptáci v téhle krajině nejsou. Ale vy mi možná nevěříte. Vy si asi myslíte, že jsem starý blázen. Že si to myslíte?“

Viděl jsem, že je zbytečné se s ním přít.

„Věřím vám. Ale snad by to přece jen mohli být ptáci.“

Zakroutil hlavou.

„Znám dobře ptáky, pane. Rozeznám je podle zpěvu i podle zvuku jejich křídel. Když je člověk celý život slepý, naučí se to. I kdyby sem zabloudil nějaký pták z jiného kraje, poznal bych ho. Ale tohle nejsou ptáci, pane.“

Začínalo mě to nudit.

„Tak dobrou noc!“

„Ne, počkejte, pane. Zůstaňte tu. Dneska je příležitost. Až některý přiletí, podíváte se a řeknete mi kdo to je.“

Litoval jsem, že jsem šel hledat ten klíč. Budu se muset vrátit. Bylo už dost pozdě a co jsem chtěl stihnout, stejně už dnes nestihnu. Ale zároveň bylo trapné jen tak odejít. Rozhodl jsem se, že tedy ještě chvíli počkám a dokážu starci jeho omyl.

Seděli jsme na zápraží dlouho mlčky. Pojednou slepec zpozorněl a ukázal vpravo směrem k lesu:

„Slyšíte? Už je tady! Tak přece je tady, musíte ho slyšet! Podívejte se dobře! Jak to vypadá?“

Poprvé použil slova „to“. Díval jsem se směrem, kam ukazovala jeho pravi-
ce. Čekal jsem, tři minuty jsem čekal a pohlížel na hasnoucí oblohu. Potom
jsem klidně řekl:

„Ne. Není tam nic.“

„A máte dobrý zrak?“ zeptal se zoufale.

„Výborný,“ zklamal jsem ho. Chvíli jsem uvažoval, jestli jsem mu neměl
raději říct, že tam něco je. Ale nemělo by to pro mne smyslu.

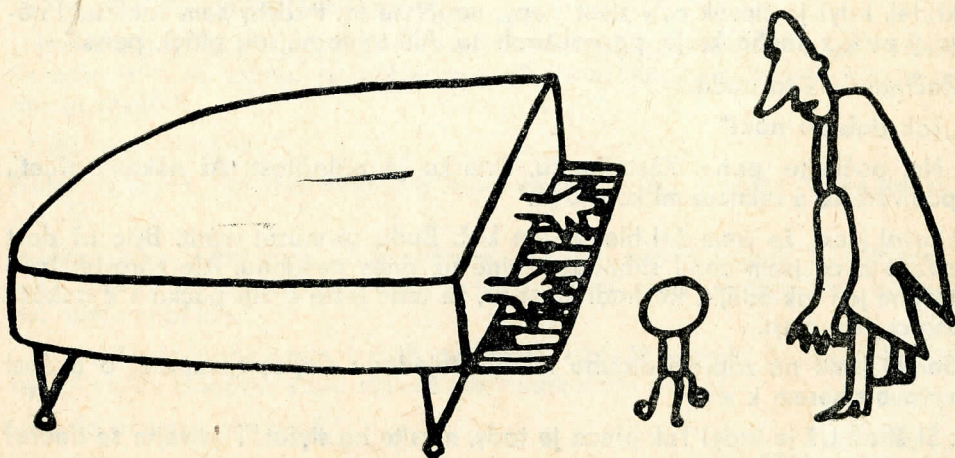
„Jak je to možné? Jak je to jenom možné?“

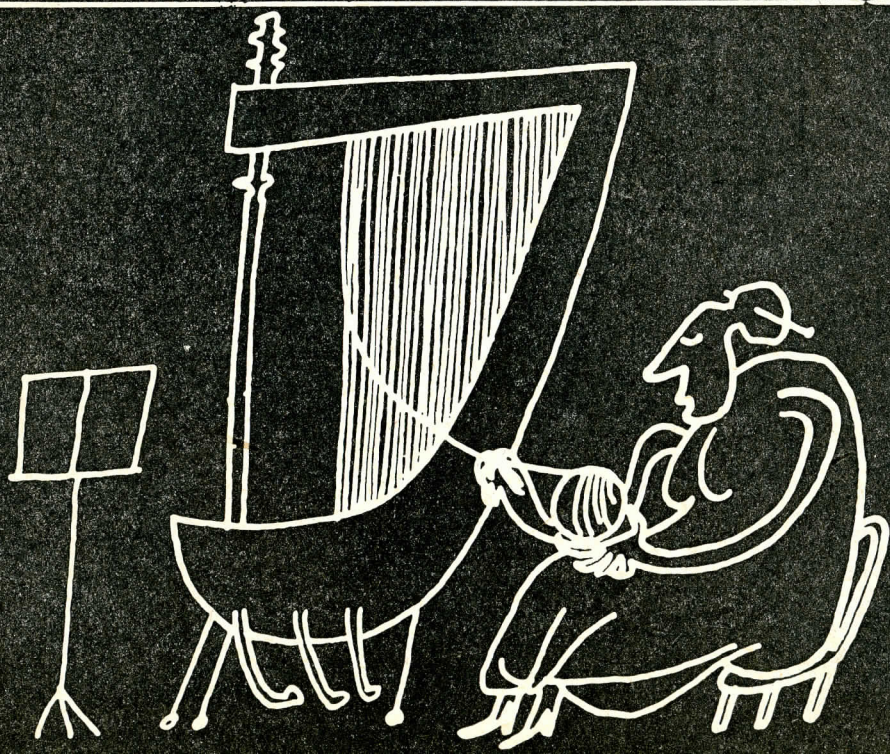
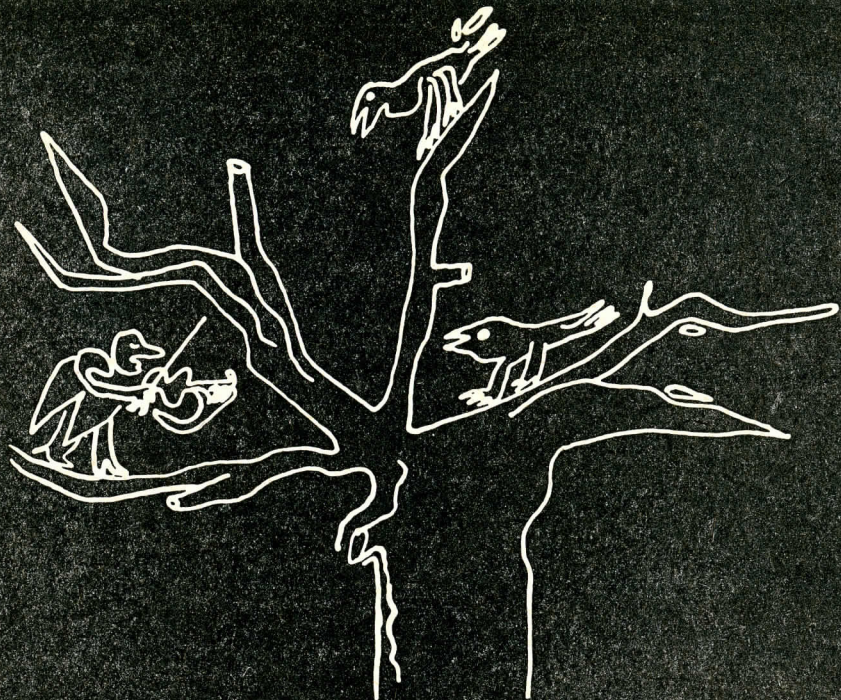
Cítil jsem, že jsem svou povinnost splnil.

„Nemusíte se ničeho bát. Třeba se vám to jenom zdá. To se starým lidem
stává. Ale teď už musím jít. Příliš jsem se zdržel.“

„Bůh vám pomáhej,“ řekl mi s hlavou v dlaních.

Vracel jsem se pomalu zpátky. Šel jsem daleko, raději hodně daleko. Te-
prve potom jsem se opatrně rozhlédl a když jsem neviděl nic podezřelého,
rozpjal jsem svá křídla a odletěl směrem k lesu, za ostatními.

U soudu

Johann Wolfgang Goethe

*A neřeknu, neřeknu, od koho mám
to dítě pod srdcem.*

*Jen plivejte na mne jak na běhnu,
přec poctivá žena já jsem.*

*A neřeknu, s kým jsem se sezdala,
můj hoch, to chloubá je má,
ať řetěz nosí ze zlata,
ať širák ze slámy má.*

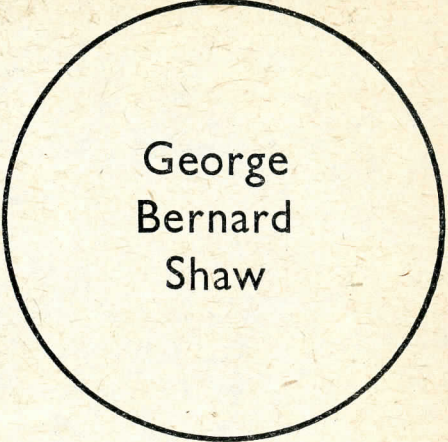
*Já sama už výsměch unesu,
když lidé jsou takoví zlí.
Já milého znám a mne zná on
a Pánbůh taky to ví.*

*A vy, pane faráři s rychtářem,
se nepleťte v tuhle mou věc!
Mé dítě to je a zůstane mým,
nic nepřidáte mi přec.*

EX

George
Bernard
Shaw

VTIPKUJI TÍM ZPŮSOBEM, ŽE ŘÍKÁM PRAVDU. TO JE TEN NEJLEPŠÍ VTIP NA SVĚTĚ.

JEDINÝ ČLOVĚK NA SVĚTĚ, KTERÝ SE CHOVÁ ROZUMNĚ, JE MŮJ KREJČÍ. BERE MI ZNOVU MÍRU POKAŽDÉ, KDYŽ K NĚMU PŘIJDU. JINÍ LIDÉ VŠAK MAJÍ POŘÁD MOU STAROU MÍRU A MYSLÍ SI, ŽE SE BUDE STÁLE NA MNE HODIT.

SVOBODA ZNAMENÁ ODPOVĚDNOST. PROTO SE JÍ VĚTŠINA LIDÍ BOJÍ.

ČLOVĚK BEZ ADRESY JE POBUDA. ČLOVĚK S DVĚMA ADRESAMI JE PROSTOPÁŠNIK.

PESIMISTA JE ČLOVĚK, KTERÝ SE NECÍTÍ DOBŘE, KDYŽ SE CÍTÍ DOBŘE, PROTOŽE SE OBÁVÁ, ŽE SE BUDE CÍTIT HŮŘE, AŽ SE BUDE CÍTIT LÉPE.

MUŽ, KTERÝ HOVOŘÍ O SVÉM SVĚDOMÍ, PODOBÁ SE PŘILÍŠ ŽENĚ MLUVÍCÍ O SVÉ SKROMNOSTI.

CTNOST NETKVÍ V TOM, ŽE SE ZDRŽUJEME NEŘESTI, NÝBRŽ V TOM, ŽE PO NÍ NETOUŽÍME.

VEČ NĚKDO VĚŘÍ, NELZE POZNAT Z JEHO VÍRY, ALE Z PŘEDPOKLADŮ,
NA JEJICHŽ ZÁKLADĚ OBVYKLE JEDNÁ.

ROZDÍL MEZI NEJMĚLČÍM RUTINÉREM A NEJHLUBŠÍM MYSLITELEM SE
ZDÁ PRVNÍMU Z NICH NEPATRNÝM, DRUHÉMU NEKONEČNÝM.

ÚPADEK MŮŽE NAJÍT PŘÍVRŽENCE, JEN KDYŽ SE MASKUJE JAKO PO-
KROK.

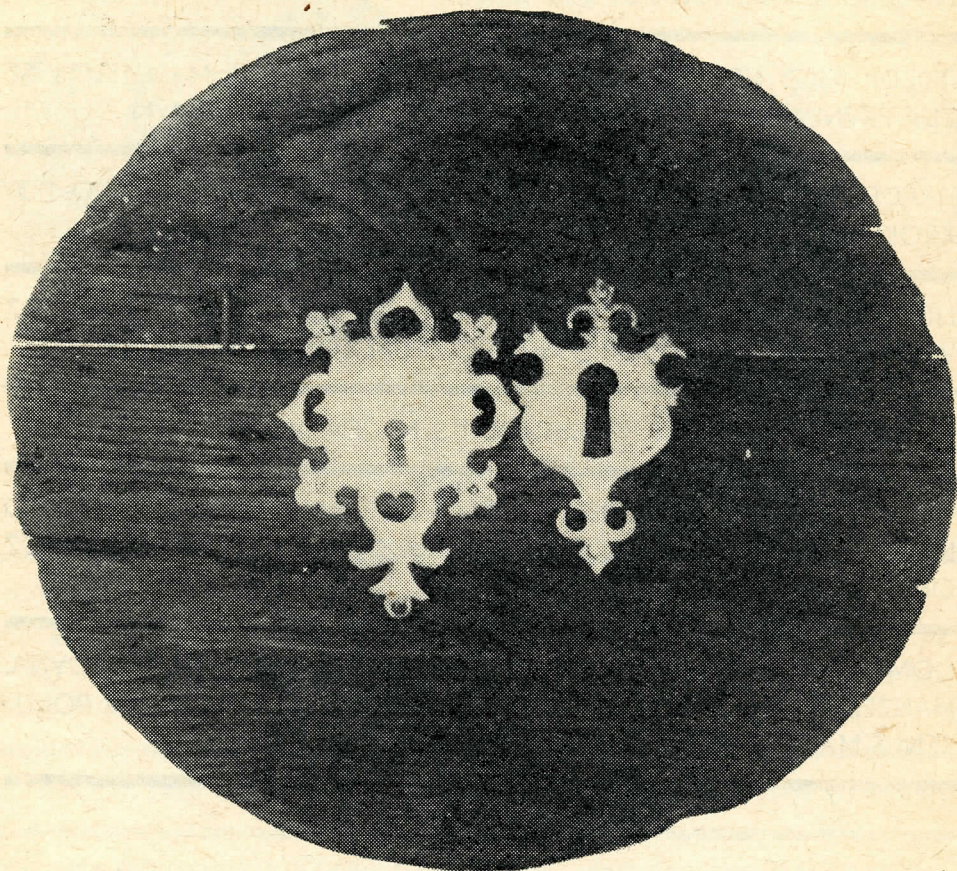
LIDÉ JSOU MOUDŘÍ NIKOLI V POMĚRU KE SVÉ ZKUŠENOSTI, NÝBRŽ
V POMĚRU KE SVÉ ZPŮSOBILOSTI PRO ZKUŠENOST.

CUDNOST JE SPIKNUTÍ NECUDNOSTI S MLČENLIVOSTÍ.

ČLOVĚK, KTERÉHO BOLÍ ZUBY, POKLÁDÁ ZA ŠŤASTNÉHO KAŽDÉHO, KDO
MÁ ZUBY ZDRAVÉ. ČLOVĚK STÍŽENÝ CHUDOBOU SE DOPOUŠTÍ TÉHOŽ
OMYLU VZHLEDEM K BOHATÉMU.

DOMOV JE PRO DÍVKU VĚZENÍ A PRO ŽENU DONUCOVACÍ PRACOVNA.
MANŽELSTVÍ JE V OBLIBĚ PROTO, ŽE V SOBĚ SPOJUJE MAXIMUM POKU-
ŠENÍ S MAXIMEM PŘÍLEŽITOSTI.

ZÁZNAM PŘEDSTAVENÍ

EGON ERVIN KISCH – PAVEL POLÁK

AFÉRA PLUKOVNÍKA REDLA

MOTTO:

V důsledku facky ho přešla chuť
do další zábavy

(Scénu tvoří starší věšák na kostýmy, tři židle jakékoliv, projekční plátno, jeden stojan na noty a metronom.)
J: Vyslechněte, prosím, dvě skladeb pro violoncello, flauto piccolo a trompeto od skladatele.

(Hrají se dvě skladby pro výše uvedené nástroje.)

Vyslechli jste dvě skladeb pro violoncello, flauto piccolo a trompeto. Děkuje vám!

P: Největší síla německého národa v první světové válce tkvěla v jeho velmi přísné morálce. Bylo příkazem nepřitele tuto zničit a k tomu cíli byl zajatec. Nepřátelští zajatcové se přibližovali a obtěžovali německé ženy a dívky. Bohužel se ukázalo, že německé ženy a dívky všech tříd a věků se ochotně zajatcům poddávaly. Ale nejvíc se vyskytovaly případy, kdy německé ženy, opuštěné muži, kteří byli na frontě, byly válečnými zajatci nestydatě znásilňovány. Bohužel i zde se ukázalo, že německé ženy a dívky všech tříd a věku se ochotně znásilňovat nechávaly. Nebyla to u zajatců pouze touha po sexuálním vyžití, ale též vědomá snaha prznit německý národ a tím zničit jeho rodinný život a tím i jeho morálku. Končilo to pro německé ženy nejen morální kocovinou a pohlavními nemocemi, ale často i zoufalstvím. Chápu, že vás tato problematika může zajímat, ale bohužel jsem si spletl úvodní tema. Obraťme proto list.

Dámy a pánové, vojáky!

Shromáždili jste se zde proto, abychom vás seznámili s případem plukovníka Redla, ukázali vám, kam až

ho zavedla vašeň a hlavně to, jak skončil. A dřív než začneme, rád bych vás upozornil na jednu maličkost. Plukovník Redl, ač pouhým plukovníkem, si velice rád nechával říkat generál Redl. Co jest Božího – Bohu, co jest Císařovo – Císaři, co jest Plukovníkovo – Plukovníku. Jak asi správně tušíte, hodnost generála plukovníku Redlovi nepříslušelo. Říkejme mu prostě – Redl.

Z: O dětství generála Redla toho víme pohříchu velmi málo. Z jeho pozůstatosti se nám dochovala pouze fotografie kojné, která na něho měla špatný vliv. Toť ona.

(Dia – obrázek č. 1 – kojná)

Proto se dal na vojnu a čtyřmi reálkami to dotáhl až na šéfa státní policie a dva byty. Opusťme na chvíli Redla a podívejme se do Vídně těch dob.

J: Vídeň! Kavárna Kaiserhof! Servus Pepi! Johan Sebastian Strauss!

(Dia – obrázek č. 2 – Franz Strauss)

(Zpívá se píseň –

Na krásném modrém . . .)

Ujasněme si nyní, žádné blbosti, známá a ověřená fakta.

P: Na jaře roku 1913 byly otevřeny jako podezřelé dva dopisy poste restante, které došly na hlavní poštu ve Vídni.

(Dia – obrázek č. 3 –

Hlavní pošta ve Vídni)

To není hlavní pošta ve Vídni.

(Dia – obrázek č. 4 – ten samý)

Pro ty, kteří posílají poštou nanejvýše korespondenční lístky, malá informace.

J: Poste restante, z francouzského poste restante, je pokyn poštovnímu úřadu, aby zásilku takto označenou

vydal tento v odběrní lhůtě adresátovi, který se o ni osobně přihlásí.

Z: Oba dopisy byly opatřeny značkou „Opernball 13“, což volně přeloženo znamená něco jako – operní balet třídní.

J: Nebo třináctý operní ples.

P: Podle slovníku Němčiny pro samouky, která vyšla pro potřeby rozvoje našich styků s německy mluvícími státy, zvláště pak s Německem, Opernball 13 znamená – třináct operních míčů.

Z: Značka byla napsána strojem Underwud a dopisy byly poslány z Eydkuhnen, městečka to na německoruských hranicích, a byly v nich bankovky, v jednom šest, ve druhém osm tisíc korun.

P: Omluvte, prosím, že bankovky nemůžeme demonstrovat z našich zdrojů. Kdyby snad někdo chtěl demonstraci založit...

(Vybírá do klobouku)

J: Místo odeslání nasvědčovalo na Rusko, peníze byly zjevně určeny k vyvědačství.

P: Ono se už podobných dopisů objevilo několik. Mnohé z nich obsahovaly sdělení toho druhu, že pěší pluk č. 28 je posádkou v Praze, že v Milovicích je střelnice a že naše armáda je vyzbrojena nejen puškami, ale i bodáky.

J: Proto byla státní tajná policie pověřena úkolem zjistit, co je to za záležitost. Na poštu byli odesláni dva tajní policisté – Ebinger a Steidl, kteří zde měli stálou službu.

ZP: Uběhly hodiny, dny, týdny, měsíce.

Z: Policejní rada, který organizoval na poště náš dozor, byl přeložen na méně odpovědné místo do ministerstva.

P: I úředníci u okénka se měnili a noví asi netušili.

ZP: Jenom my jsme zůstávali a čekali na znamení, kterým měla být píseň. (Zpívá se píseň – Tvůj bílý šátek . . .)

P: Dámy a pánové. Abyste si nemysleli, že se jedná o náhodně zvolenou píseň. Naopak, její výběr byl velmi rafinovaný. Když se zazpívá . . . neza-volá, nic se neděje. To jako, že nikdo nevolá. Ale když se zavolá to nezavolá rozděleně . . . neza-volá, znamená to, že se něco děje, že volá.

J: Jedné soboty navečer, 24. května 1913, pět minut před ukončením úředních hodin, nás vyrušil zpěv.

Z: Než jsme doběhli k okénku pro poste restante, kde odevzdával úředník dopisy se značkou Opernball 13 sice pomalu, ale nenápadně pomalu osobě, která pro ně přišla, byl už zájemce pryč.

(Dia – obrázek č. 5 – prázdný rámeček)

J: Běželi jsme za ním a ještě zahlédli, jak nějaký statný pán zabouchl za sebou dvířka auta, jehož motor byl v chodu, načež se vůz ihned rozjel.

(Dia – obrázek č. 6 – automobil)

(K. pohybuje diaprojektorem a vydává zvuk jedoucího auta)

Z: Byla to autodrožka.

P: Ebinger a Steidl neměli auto, a to je lišilo od dnešních státních zaměstnanců, kterým by mohli pronásledovat neznámého. Co je jim platno, že si zapamatovali číslo taxíku? Co je jim platno, že mohou vypátrat šoféra? Co je jim platno, že se mohou dozvědět odkud a kam neznámý jel? Co je jim platno! Muži jistě nejel do svého bytu. Jsou si jisti jenom tím, že budou s hanbou propuštěni. Ale teď! Ale teď se na štěstí pro ně a pro rakouskou bran-

nou moc začne rozvíjet řetěz neuvěřitelných náhod. Ebinger a Steidl stojí na Kolovratově nebo Kolovratské třídě, teď nevím, ve Vídni jsem bohužel nebo bohudík nebyl a radí se.

JZ: Máme se pokusit najít šoféra a v dohodě s ním si vymyslet báhorku o nezdařeném stíhání neznámého? Či máme raději hlásit svůj nezdar policejnímu radovi?

P: Zatím co se rozmýšlejí, jede kolem nich taxík. Podívají se na číslo a nastojte – je to vůz, který jim před dvaceti minutami ujel i s kořistí. Zavolají na něj, pískají, křičí, běží za ním. Auto zastaví a sedí v něm – šofér.

J: Kam jste vezl onoho pána z pošty?

K: Do Kaiserhofu.

Z: Za jízdy najdou detektivové v autě soukenné pouzdro na nožík. Co by to také bylo za detektivy, kdyby nic nenašli, že? V kavárně už onen pán není.

K: Co teď?

J: Rozběhnou se k nejbližšímu stano-
višti taxíků.

Z: Ano, pán, který tak vypadá, právě odjel.

K: Kam?

P: Do hotelu Klomster.

V: Za ním do hotelu Klomster!

Z: Ve foyeru se zeptají vrátného.

P: Pane vrátný, ptáme se vás!

J: Právě teď přijeli dva obchodníci z Turecka. A před tím nějaký pán sám? Autem? Ano. Přistoupil k recepčnímu a zaslechli jsme kousek rozhovoru.

Z: Bitte, wo ist Kollege Novak?

P: Prosím, kde je kolega Novák?

Z: Er ist im Hotel.

P: On je v hotelu.

Z: Und Frau Novak?

P: A paní Nováková?

Z: Sie ist auch dort.

P: Ona je tam také.

Z: Und wie sind Sie hir zufrieden?

P: A jak jste Vy zde spokojen?

Z: Wir alle sind hir sehr zufrieden.

V: My všichni jsme zde spokojeni velmi.

P: Teraz.

J: A na to odešel. Před čtvrt hodinou přišel pan plukovník Redl. Byl v civilu.

Z: Plukovník Redl?

J: Plukovník Redl?

K: Plukovník Redl?

P: Generál Redl. Policejním agentům nahání toto jméno hrůzu. On, na slovo vzatý znalec, vedoucí rakousko-uherské výzvědné služby. Tajný Ebinger se směje. To je skvělé! Teď jsou vyzvědač a náš plukovník generál pod jednou střechou.

V: No to je povedené!

P: To si nemůže vymyslet ani umělec, že se vyzvědač nastěhuje tam, kde bydlí nejvyšší pronásledovač vyzvědačů.

J: Neztratil snad pan plukovník pouzdro na nožík?

Z: Ano, hledám je již celou čtvrt hodinu. Kde jste je na...

P: Ještě nedokončil otázku – a už věděl kde. Naposledy měl nožík v ruce, když rozřezával obálky peněžních dopisů. Jak je však našli? Jak se dostalo až sem? Prudce se obrátí a zahledne muže, který stojí stranou a s předstíraným zájmem listuje v knize hostů. Redl zná toho člověka dobře. Zbledne jako mrtvola, neboť ví, že je mrtvý člověk. A mrtvý prd ví.

(Dia – obrázek č. 7 –
bohate prostřený stůl)

K: O přestávce využijte našeho bufetu.

(Dia – obrázek č. 8 – chudá rodina)

(Scéna jako v polovině první. Po roztažení opony se hraje skladba pro violoncello, flauto piccolo a trompetu. Hudebníci, kteří po celou dobu produkce měli nohy ve škopku, si je začínou mýt.)

J: Slečna Chanelová stvořila pět jemných a svěžích parfémů, které na trvalém základě dlouhé hodiny se rozvíjejí, pomalu zastírají a nakonec doznívají v lehkém teskném oparu.

(Rozpráší lesní vůni)

Z: Chanel five – je růže a jasmín na podkladě ambry a pižma, svěží jako jarní ráno, jako voňavý závan jihu.

J: (Rozpráší opět lesní vůni)

P: Cuir de russie – dýchá vůní elegantního zavazadla, nebo v kombinaci s jemnou vůní havanského doutníku vybaví intimní atmosféru večera v milé společnosti.

J: A co udělá J?

(Rozpráší lesní vůni)

P: Leč zpět k temat. Redl vykročí na ulici a jde rychle dál. Na prvním rohu se obrátí, nevychází-li nikdo z hotelových vrat. Z hotelových vrat, nevychází nikdo. Ale z restaurace hotelu vyjdou dva muži. Jsou to naši dobří známí – Ebinger a Steidl.

Z: Když dojdou na roh, je už Redl pryč. V jedné pasáži ho zase vyslídili. Ale on je také. Roztrhá papíry a hodí je na zem. Myslí si, že se jeden z detektivů zdrží jejich sbíráním a druhému bude moci v nejhorším případě utéci. Ale oba jdou za ním dál.

J: Později se do pasáže vrátí Steidl, sesbírá útržky a odnese je na policii, kde je slepí dohromady.

(Dia – obrázek č. 9 – lepení útržků)
Jsou to potvrzenky na doporučené dopisy do Bruselu, Varšavy a Lousane.

P: Stop! Ještě jednou.

J: Jsou to potvrzenky na doporučené dopisy do Bruselu, Varšavy a Lousane.

P: Stop. Ještě jednou.

J: Lousane.

P: Adresa v Lousane, jak bylo zjištěno před několika dny, je krycí adresa vyzvědačské ústředny Itálie, jednoho ze spolku Trojspolku. Teď už je jasné, jak to, že už asi rok, ať udělalo Rakousko sebetajnější opatření na italské hranici, nebo ještě dřív než se pro ně rozhodlo, Itálie udělala protiopatření.

Z: Nyní musíme rozhodnout všichni. Má se vydat okamžitě rozkaz Redla zatknout? Mají ho zajistit vojáci nebo policie? Anebo se má nechat utéci?

P: Mezitím přijede před jiný hotel jiný plukovník, plukovník Urbaňski z Ostro-mieczy. V jídelně hotelu Grandhotelu sedí nejvyšší náčelník náčelníků.

J: Cikánská kapela primáše Riga, který unesl dceru belgického krále, hraje směs z nové operety kníže Lucemburk.

(Dia – obrázek č. 10 – kavárna)

(Hraje se skladba –
Na krásném modrém . . .)

P: Co mi neseš?

Směl bych Vaši excelenci prosit o důvěrný rozhovor?

Co, teď u večeře?

Je to nutné?

No, dobrá, pojďme.

Ve vedlejší místnosti na klosetu

podá plukovník Urbaňski z Ostromieczy zprávu o akci Opernball 13.

Je ten člověk zatčen?

Byla kolem něho učiněna zajišťovací opatření.

Kdo je to?

Je to . . .

Tak mluv, Auguste.

Je to plukovník Redl.

Ten ničema musí hned zemřít!

Má sám?

Ano.

Z: O půlnoci . . .

(Dia – obrázek č. 11 – srpek měsíce)

Tehdy byl úplněk

(Dia – obrázek č. 12 – úplněk)

. . . se objeví v hotelu Klonster tři důstojníci. Zaklepou na dveře číslo jedna. Když se ozve chraptivé „dále“, jeden po druhém vejdou. Plukovník Redl, který sedí u stolu, se pokusí dvakrát vstát, ale pokaždé se zvrátí do židle. Poprvé. Podruhé.

P: Konečně, potácej se, vstane. Ví, proč pánové přicházejí, vypraví ze sebe. Chce napsat několik dopisů na rozloučenou.

J: Komise se ptá na společníky. Nemám žádných.

P: Kdo vás získal pro vyzvědačství?

Z: Carský vojenský přidělenec ve Vídni, protože věděl, že jsem homosexuální.

P: Připomeňme si na tomto místě znovu obrázek jeho kojné.

(Dia – obrázek č. 12 – kojná)

Zde to všechno povstalo.

V: Homosexuální?

Z: Tři důstojníci se otřesou odporem.

P: Strašné.

Z: Na otázku, jaký byl rozsah jeho činnosti a jak dlouho trvala, odpoví, že vše je k nalezení v jeho bytě. Než odejdou, zeptá se Worlitschek.

P: Pane Redl, máte revolver? Ne. Je vám povoleno požádat o revolver.

V: Zpívají: Panské pacholku
půjč mi pistolku,
já si dám jednu ranku.

Z: Nikdo nemá revolver s sebou. Plukovník Urbaňski z Ostromieczy dojde pro revolver domů.

J: Tři důstojníci čekají ve vedlejší místnosti.

Z: (Hraje – Už mi koně vyvádějí . . .)

P: Redl vypustil z úst kouř a zamáchl v popelníku poslední cigaretu, potom se přesvědčil, že revolver je nabitý. Položil jej na desku stolu a několikrát prošel napříč pokojem. Zastavil se u zrcadla a upravil si vázanku, jejíž uzel měl posunutý trochu ke straně. Vše musí být dokonalé, bez nejmenší chybičky. Nechtěl nikomu přidělovat práci. Pak opět vzal do ruky ten malý sympatický revolver a potěškal ho. Levou rukou natáhl závěr. Rozhlédl se po pokoji a na papíru, který ležel na stole, udělal velkou tečku. Musel se při tom usmát. Jak to bylo symbolické! Přiložil si ústí zbraně ke spánku a ucítil, jak mu pulsuje krev. Tep měl normální, nezrychlený. Byl naprosto klidný – nebylo ani jiného východiska. Ukazovákem tiskl spoušť a jeho tělem projelo mrazivé vzrušení. Jestli v tom okamžiku něčeho litoval, pak to bylo jedině to, že tento okamžik nemůže trvat věčně. Společnost ve vedlejší místnosti napjatě vyčkávala. Jakmile zazněl výstřel a tlumený pád těla, usedla s obličejem bolem zraněných k připravené smuteční hostině.

J: Tím, přesně dvánáct hodin po vy-

zvednutí dopisů, končí služba tří důstojníků. V hotelu Klomster je nalezen sebevrah.

(Dia – obrázek č. 13 – hlava)

P: Redl se střelil do úst, stojí před zrcadlem. Střela prošla patrem a vnikla šikmo zprava vlevo do mozku. Náboj uvízl v lebeční kosti. Vykrvácení nastalo do levé nosní dutiny. Vedle mrtvoly ležel browning.

Z: Se značným zpožděním vydal generální štáb zprávu o sebevraždě plukovníka Alfréda Redla a připojil nekrolog.

P: Velmi nadaný důstojník, který měl před sebou ještě velkou kariéru, se v pominutí smyslů . . .

J: . . . v poslední době trpěl neobyčejnou nespavostí . . .

Z: . . . ve Vídni, kam ho přivedly služební věci . . .

(Opakuje se do nekonečna.

Dále se hraje smuteční pochod.)

P: A tak skončil plukovník Redl. Člověk, a to je paradoxní, který se stal vlastizrádcem, se zároveň stal tím, že přispěl k prohře Rakouska-Uherska ve válce a tím k jeho rozkladu, nepřímým spoluzakladatelem naší republiky.

TRAPNÁ PAUSA

A PO NÍ HNED KONEC

SKUPINA THE RANGERS. FOTO PAVEL KHOL.

JACKIE

DeSHANNON

„Jsem mýtus, jméno na etiketě, součást mašinérie,“ říkála dnes nejpopulárnější bílá zpěvačka Ameriky při své nedávné čtvrté návštěvě Londýna anglickým novinářům. Je to opravdu tak, dívka, která by mohla být příkladem všem adeptkám pěvecké dráhy, je v Anglii i na kontinentě o to méně známá, oč více jsou zde populární její písně. Jackie má totiž tu smůlu, že kdykoliv napíše nějakou znamenitou píseň (a ona začínala komponovat už v době, kdy to ještě nebylo zvykem), udělá z ní hit někdo jiný – a Jackie zůstane pouze peníze z autorských práv. Tak to bylo s písní Dum Dum, která prolétla světem v podání Brendy Lee, překrásnou píseň Come And Stay With Me zase uvedla ve známost Marianne Faithfull, When You Walk In The Room se stalo bestsellerem díky Searchers a dokonce i po jejím posledním obrovském hitu Put A Little Love In Your Heart, s kterým se v Americe prodalo hodně přes milión desek, sáhla Dave Clark Five, neboť v Anglii se originální nahrávka opět neujala. Zato však v USA dostoupila její sláva kulminačního bodu, dokonce tu už pro ni mají přezdívku (to je vždycky znak familiérnosti, spřízněnosti publika): Lady Love, Paní Láska.

O tom, že Jackie DeShannon se svou cílevědomostí a pílí odlišuje od většiny zpěvaček, které dělají kariéru „běžnými“ způsoby, svědčí i skutečnost, že na svůj první americký bestseller někdy před čtyřmi lety, Bacharachovu a Davidovu píseň What The World Needs Now („Co teď svět potřebuje, je láska“ – tato významná píseň se zařadila ke standardům, to znamená, že ji do svého repertoáru převzala řada velkých zpěváků), reagovala tím, že vstoupila do umělecké školy, aby si rozšířila své znalosti a schopnosti! Zatím co si Amerika zpívala její hit, Jackie po dva roky jezdila svým Cadillacem do školy.

V té době se také šťastně provdala za Buda Daina (který se mj. zasloužil o objevení významné skupiny Canned Heat), s kterým žije v komfortním domě v Hollywoodu.

Už připomenutí Bacharachova hitu svědčí o šíři jejího talentu. S touto písní (a jinými nahrávkami) se zařadila po bok velkých zpěvaček typu Vikki Carr, Eyde Gorme a jiných hvězd klubové scény. Ale Jackie DeShannon je právě tak přístupná i mladému teenagerskému publiku, ostatně písně z jejího pera, které jsem v úvodu vyjmenoval, jsou vesměs rockové hity. A vloni se dokonce Jackie dostala do vysílacích programů tzv. podzemních rozhlasových stanic, když uvedla dnes už slavnou Dylanovu skladbu The Weight (kterou poté nahráli Band, Aretha Franklin, Supremes s Temptations a další známí lidé). Jackie tedy má dar neustále překvapovat a zvláště příkladný je její cit pro spojení umělecké stránky tvorby a projevu se širokým komerčním dopadem.

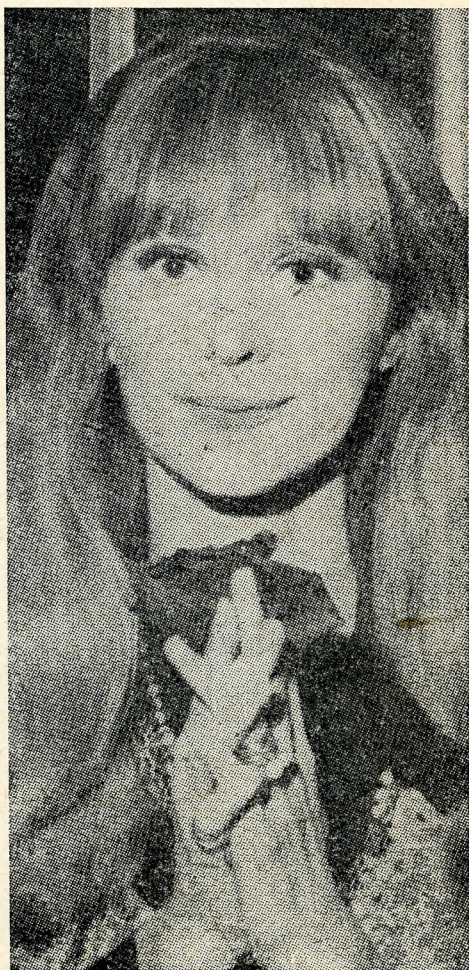
Neuzavírá se tedy s výlučným publikem, patří všem a přitom dokáže být osobitá, originální a nepodobivá.

Všiml jsem si, že Jackie DeShannon docela slibně vstoupila do „Žebříčku“, který pravidelně uveřejňuje Mladá fronta, znamená to tedy, že ji lidé u nás zrají (alespoň z posledního hitu Put A Little Love In Your Heart) a že je jim její styl přístupný, což ostatně není žádné překvapivé zjištění. Stejně tak věřím, že tato píseň vyjde i v české verzi. V angličtině ji naposled nazpívala Dorothy Morrison, kterou jako sólovou zpěvačku Edwin Hawkins Singers zná-

me z gospelového hitu Oh Happy Day. Také v tomto případě pořídila Dorothy Gospelovu verzi a Jackie jen vydechla: „Je to fantastické!”

Ještě vám dlužím informaci, že Jackie DeShannon, vysoká, pohledná blondýnka, má 26 let, pochází z Kentucky a zpívat začala v šesti letech. Protože jen s velkou námahou sháněla původní písně pro svůj repertoár, začala sama skládat a to – jak už jsme řekli – s velkým úspěchem. Má ráda Moody Blues (hlavně to, jak využívají prvků klasické hudby) a stále vzpomíná na Win-woodův Traffic. Za své starší skladby se však stydí. „Není to nic proti tomu, co píši dnes.”

JAROMÍR TŮMA

SHQ

FOTO PAVEL JASANSKY

TON-TON

ZPIVÁ HELENA BLEHÁROVÁ

HUDBA: KAREL SVOBODA

TEXT: IVO FISCHER

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

Rychle
♩ G

1. Ne-mě-li byt, měli jen vztek na svůj ma-lý plat, chtěli se vzít,
Když se pak s ní potichu vkrad do kos-telních vrat, ve-li-ký zvon
2. Ne-mě-li stůl, židle jen půl, a- le vzal to nešť. Jen kvůli nim,
On si ji ved oheň a led klůžku z vodních řas, a ku-dy šel,

A7 D7 C G

A7 D7 G G D7

protože řek, že ji chce mít rád. Ton-ton-ton-ton-ton-ton zvo-ní
vy-ladil ton a sám za-čal hrát.
pokud já vím, rozkvet zla-tý, déšť, hlas.
tam-tudy zvo-nu jas-ný hlas.

G D7

do ticha věžní zvon.Ton-ton- tontontonton-ton, ať svět ví, že je slavný

G D.S.al O

den.

Rubato
CODA A^b 1. 2. E^b7

den.Ton-ton. 1. Tontontontonton zvoní do ticha věžní
2. Tontontontonton, ať svět ví, že je slavný
3. La la la la la la la la la la la
4. La la la la la la la la la la la

E^b7 A^b Fine

zvon. Ton ton la la la la la la la la la.
den, la la
la la la
la la la

MĚSÍC LORD

ZPÍVÁ JIŘÍ ŠTĚDRŮ

HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ

TEXT: PAVEL VRBA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

Moderato

1. Šíp barvy sluneč-ní má v těle znaveném, je trochu netečný,
 2. Hvězda-mi zklama-ný po sto a tisí-cí, jde s cejchem pohany,
 3. Zas hvězdám nale-tí, zradu jim promi-ne, dě-lá to stale-tí,

ztratil i kord, zklama-ný vá-leč-ník, kr-vá-cí ra-me-nem,
 za ob-zor bdít. Je smutkem po-psa-ný, mnoho chtěl do-sí-ci,
 zas vezme kord. No-cí zas po-le-tí, ač rá-no po-mi-ne.

krá-nu se u-bí-rá sám měsíc lord. Zklama-ný vá-leč-ník
 na-mís-to vítězství zno-vu byl bit. Je smutkem po-psaný,
 Pro-to je ú-žas-ný, pro-to je lord. No-cí zas po-le-tí,

kr-vá-cí ra-me-nem, krá-nu se u-bí-rá, sám měsíc lord.
 mno-ho chtěl do-sí-ci, na-mís-to vítězství zno-vu byl bit.
 ač rá-no po-mi-ne. Pro-to je ú-žas-ný,

A krejzlík z bílých mraků je každé rá-no těs-ný, tvář rudne
 hanbou z červánků. Měsíc má ú-děl vra-ků, když slunce velí: "klesni!"

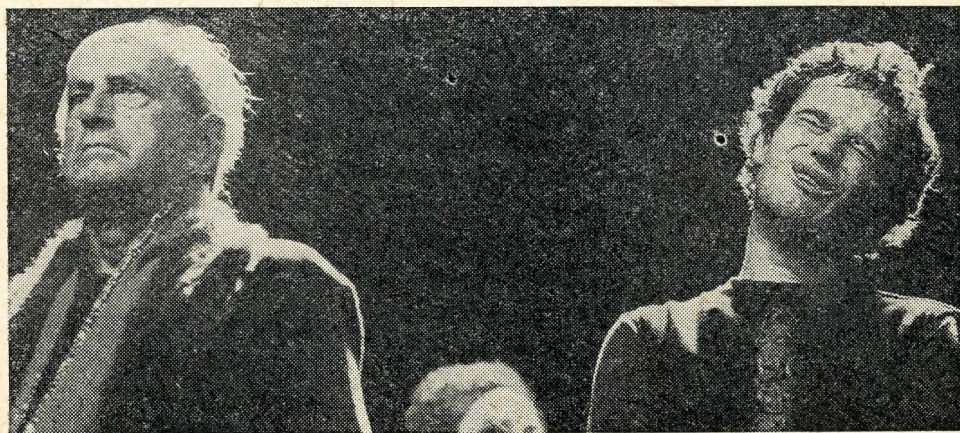
Kropí trávu ro-sou moldán-ků. - D.S. al^f pro-to je lord.

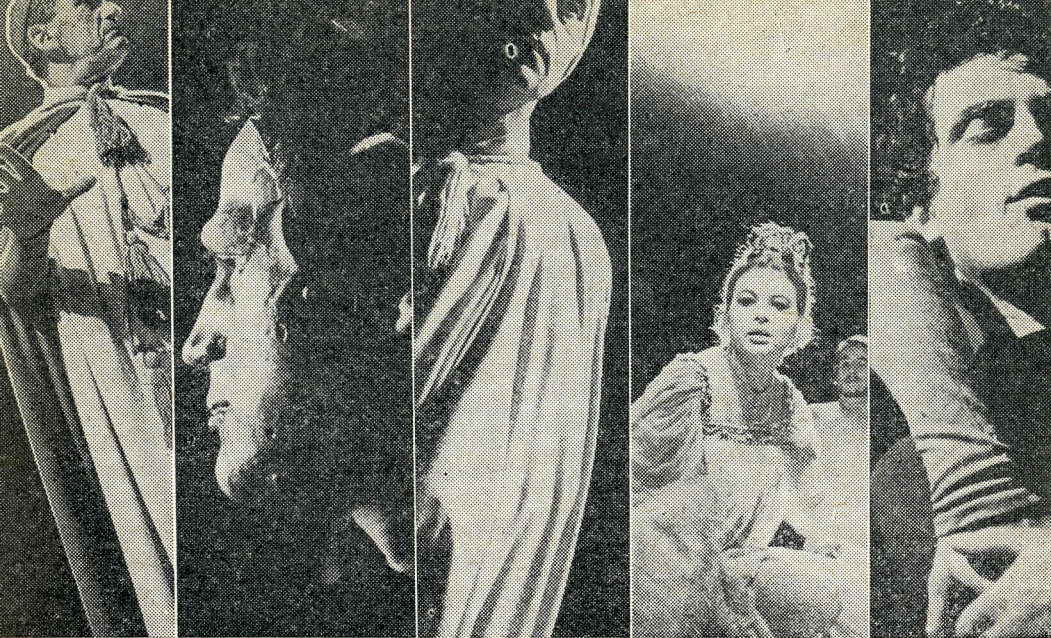
CODA

LOREN- ZACCIO

UVEDLO
 DIVADLO
 ZA BRANOU
 V REŽII
 O. KREJČI
 FOTO
 P. JASANSKÝ

DVĚ LÉTA

ZPÍVÁ PAVEL NOVÁK

HUDBA I TEXT: PAVEL NOVÁK

© EDITIO SUPRAPHON,

PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO VILÉM SOCHŮREK

With a beat

A7 Hmi7 C#mi7 C7 H7 E7 A7

1. Horkou u-li-cí jdou děti v ná-ru-čí, lé-to zpí-vá, a já sním, prázdni-
u-li-cí, kde nic už ne-jez-dí, ja-ko dí- tě chci bosky jít, náhle

Hmi7 C#mi7 C7 H7 E7 A7 Hmi7

ny mně svoji píseň nau-čí, město dý-chá horký rým, do nohou pá-lí ka-me-ní,
E7 slyším tiché hlasy o-de zdi ro-du starších, ja-ký být. Dvě děti ne-se v náru-čí,

A7 Hmi7

lidé znavení hledají spás-ný stín, kolem se auta mí-ha-jí,
E7 bosky jde a na sobě ty džín-sy má, kdy se být otcem nau-čí,

A7 C7 A7

k nebi zdvihadí prach cest adým, k nebi letí vzhů-ru dým. 2. V malé má.

Dmi7 G7 C Ami7 Dmi7 G7

1. Podle vás by tedy pa-ne měl být návod k oblíkání, jež by spočtem dětí souvi-
2. Jak se říká, at se mládí jak se patří vydo-vá-dí, vy jste, strejdo taky mladý

C E7 A F#mi7

sel. To bych já měl návrh jiný, at se no-sí džíny mi-ny
byl. Hlavně at to v hlavě la-dí, at se ma-jí li-di rá-di,

D A7 C7 A7 C7 A7 c7 A7 C7

mládí to není na příděl. chvil. Horkou dým, dým, dým, dým.

CODA

ROZHOUPEJ ZVONY

ZPÍVÁ E. PILAROVÁ A J. MAYER

HUDBA: FRANK SCHÖBEL / TEXT: DIETER SCHNEIDER

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© 1967 BY VEB LIED DER ZEIT, MUSIKVERLAG, BERLIN UND HARTH
MUSIKVERLAG, LEIPZIG - BERLIN

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO JASANSKÝ

Volně v přednesu

On 1. Jednoho dne - se to sta-ne a já budu mít - trochu tré - mu,
Ona 2. Jednoho dne řeknu a- no a stisknu svou dlaň, co mi zbý - vá?
On 3. Jednoho dne se to sta-ne a pak nasednem do ko- čá - řů,

vezmu tvoji dlaň, řeknu: mou se staň, pak budu žít bez problé - mů.
Zaslechnu v ten čas čísi zná-mý hlas, slavnostní hlas, který zpí - vá:
spolu v obje-tí budem vzá-pě- tí nejšťastnější ze všech pá - řů.

Roz-hou-pej zvony nad ná - mi, řekni všem, co nemo-hou znát,
zvoň, zvoň, zvoň, ať se o-zná - mí, - že my dva, že se bu-dem brát.

U. F. O.

ZPÍVÁ VÁCLAV NECKÁŘ

HUDBA: KAREL SVOBODA / TEXT: ZDENĚK RYTIŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO V. SOCHŮREK

With a beat

S.F. *G7* *C7* *1. Dim.*

1. Já z hvězdy QE přilét kvám, - pět světelných let jsem sám. -
Nadzvukovou rychlostí, - létat je mou zvyklos-
2. Pojď se mnou na hvězdu QE - lás-ku ti dám U-KA - VE
Pět sluncí nás bu-de hrát, - beztíž-ní stav na-po-

B^b *E^b* *B^b* *E^b* *B^b* *E^b* *B^b* *E^b*

2. F *1. 2.* Ří-kají mi U-FO, lé-tající U-FO, ří-kají mi "U- EF O "

F *B^b* *E^b* *B^b* *E^b* *B^b* *H* *C7*

Má pozemská madam, kvaším nohám padám, miluje vás U-EF-O

C7 *D.S. al* *CODA* *D^{b7}* *G^b* *A^{b7}*

6 6 6 6

D^{b7} *1. E^bmi* *2. G^b* *G⁴* *A^b*

accel.

A⁴ *B^b* *H* *C* *D^b* *D⁴* *E^b* *E⁴* *F* *G^b*

fff

G^b *A^{b7}*

1. Já z hvězdy QE při- lét kvám, -
2. Mám krás-ný trup, jem- ný stroj,

D^{b7} *1. E^bmi* *2. G^b*

jsem ves-mír- ný su-per- man.
já mu- sím dál, tak a - hoj.

MÁM VÍRU

ZPÍVÁ KAREL HÁLA

HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ / TEXT: PAVEL VRBA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO V. SOCHŮREK

Moderato

1. Nad letní pou-tí mám prý u-dě-lat kříž, marně se rmoutím, stá-do ovcí dá
 2. Lé-to se ztrá-cí, vsí - ni zamrznuł džbán, lodletí ptá-ci, tma je teď vládce

stříž. Zpolí už táh-ne chlad, mším se prozatím lé - ta vzdát, .
 ran. Nad hlavou ví - ři sníh, šeptá mi, že prý je lé - to hřích,

zi-ma mi dá - vá mat. Najdu si skryš hlubo-kou. pán stá- lý.
 prý ho znám z hloupých knih. Zi-ma je Dmi7 G7 Dmi G7

Já vím, že lé- to zpátky zlá - kám, mám ví - ru v den, co kry donutí

tát. - Ví - ru skrývám, ač tou - žím k jí - vám se znát a
 sám sebou se stát. - Ví - ru skrývám, ač tou - žím k jí - vám se
 znát a sám sebou se stát. - stát. - -

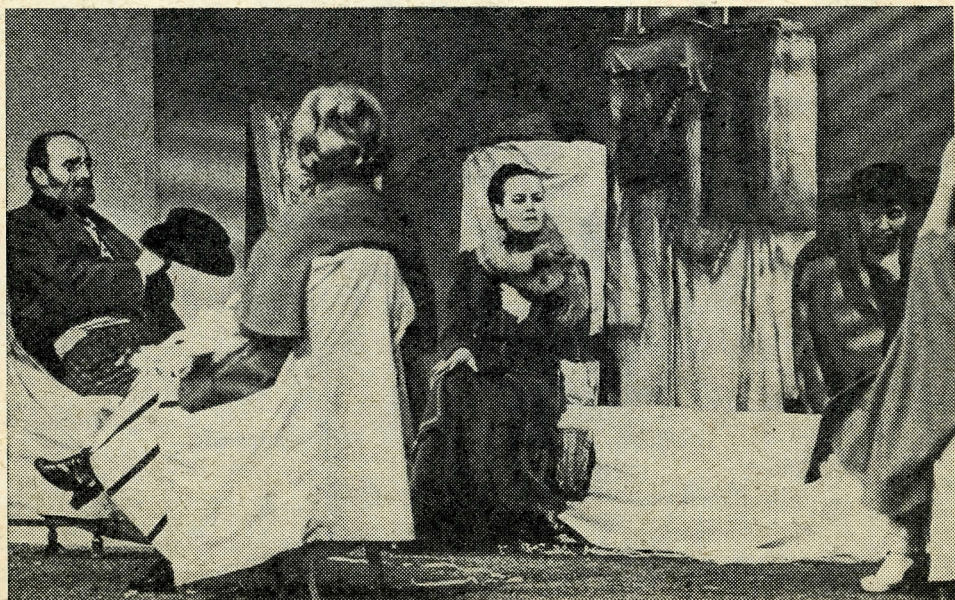
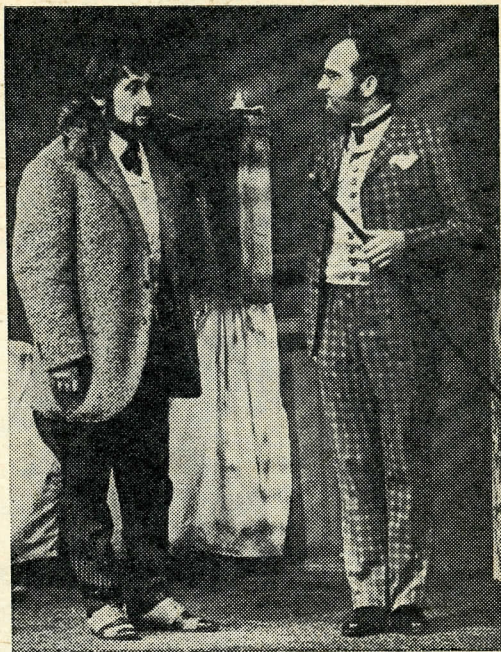
ČINOHERNÍ KLUB

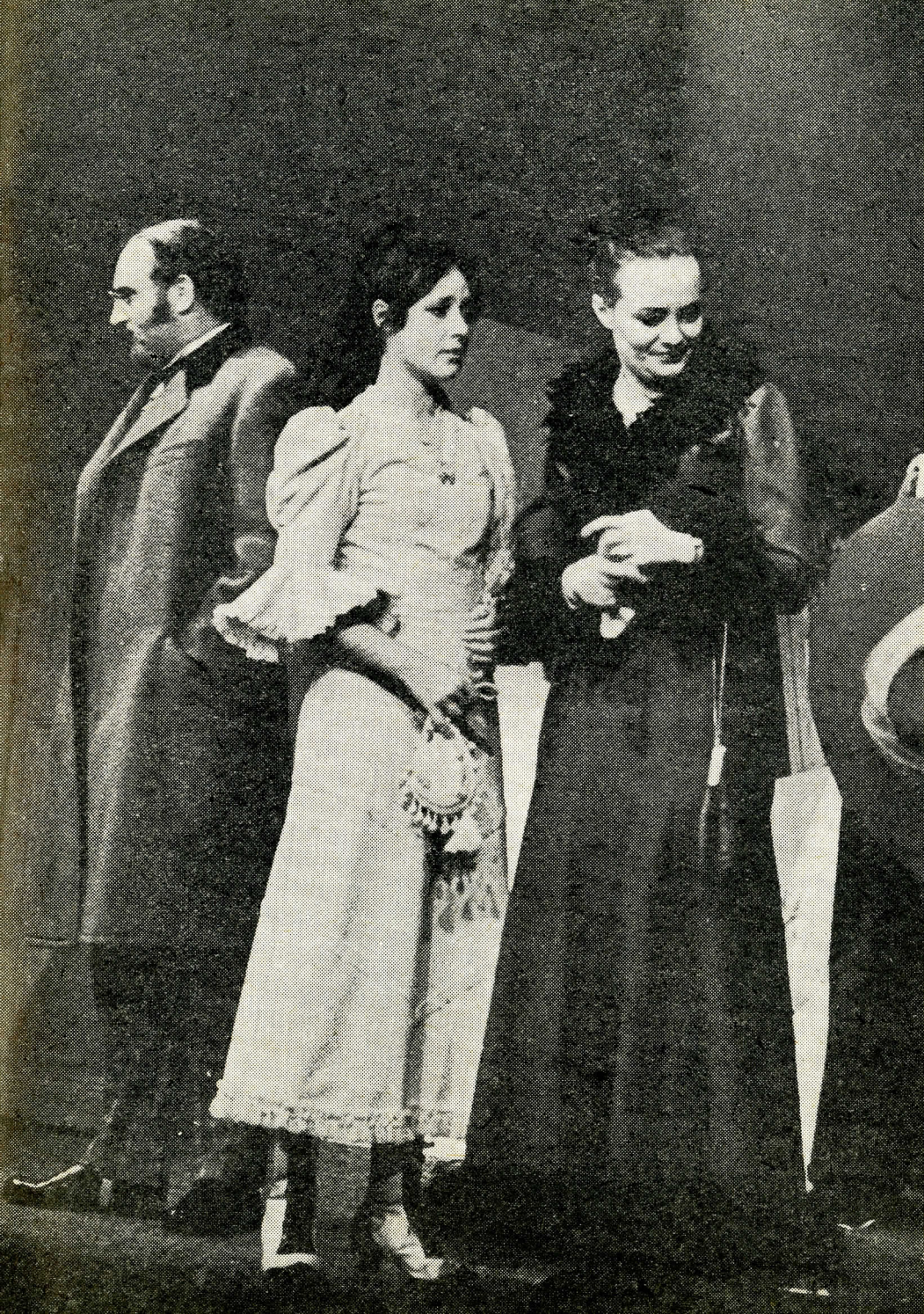
A. P. ČECHOV

VIŠŇOVÝ SAD

REŽIE: J. KAČER

FOTO: V. SOCHŮREK

JAK JE NÁDHERNÝ ŽÍT

ZPÍVÁ Y. SIMONOVÁ

HUDBA A TEXT: GEORGE DAVID WEISS & GEORGE DOUGLAS

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© 1967 & 1968 BY VALANDO MUSIC CORP. – VALANDO MUSIC LTD.,
(LONDON), CHAPPELL & CO. GMBH, MÜNCHEN

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

FOTO P. JASANSKÝ

Slowly F Ami B^b Ami Gmi F A7 Dmi D^b

Hebkej ví-tr sčís koruny bříz, jez ruku vztáh, sáh po strunách, už se v tmách začlo dnít

B^bmi C7 F F7 B^b C7 F Ami B^b Ami Gmi F

Jak je nádherný žít. Vidím mráčeků pánjsoů z bílých pěn, les fouk do fujar, zdař

A7 Dmi D^b B^bmi C7 F Gmi F

bůh, dobrej den ze všech stran slyším znít, jak je nádher-ný žít. A

Gmi7 C7 Fmaj F Gmi7 C7 Fmaj F

duha stoupá zdviží a září z modrejch džín, tak zabarvený fiží snad neměl ani princ. A ty,

Dmi Ami Dmi Ami Dmi Cdim B^b G7 C F Ami

jenž tudy jdeš, neruš mír těchto cest, nech stromy dorůst, růže kvést. Nebe modravý děší

B^b Ami Gmi F A7 Dmi D^b

nespla-ví, nesmete čas a já, jeden z vás, ze všech stran slyším znít,

B^bmi F E^b7 D7 Gmi

jak je nád- her- ný žít, já z všech stran slyším znít,

C7/B^b F Gmi F

jak je nád- her-ný žít, nád- her- ný žít.

Z DÍLNÝ THE REBELS

HRNEČKU VAŘ

ZPIVAJÍ THE REBELS

HUDBA: VÁCLAV ZAHRADNÍK / TEXT: MICHAEL PROSTĚJOVSKÝ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

1. Hlině- ný, om-še- lý, v rohu stá -

1. Jak praví báj: Když řekneš: hrnečku vař, - kouzlo mé rychle se zdař,

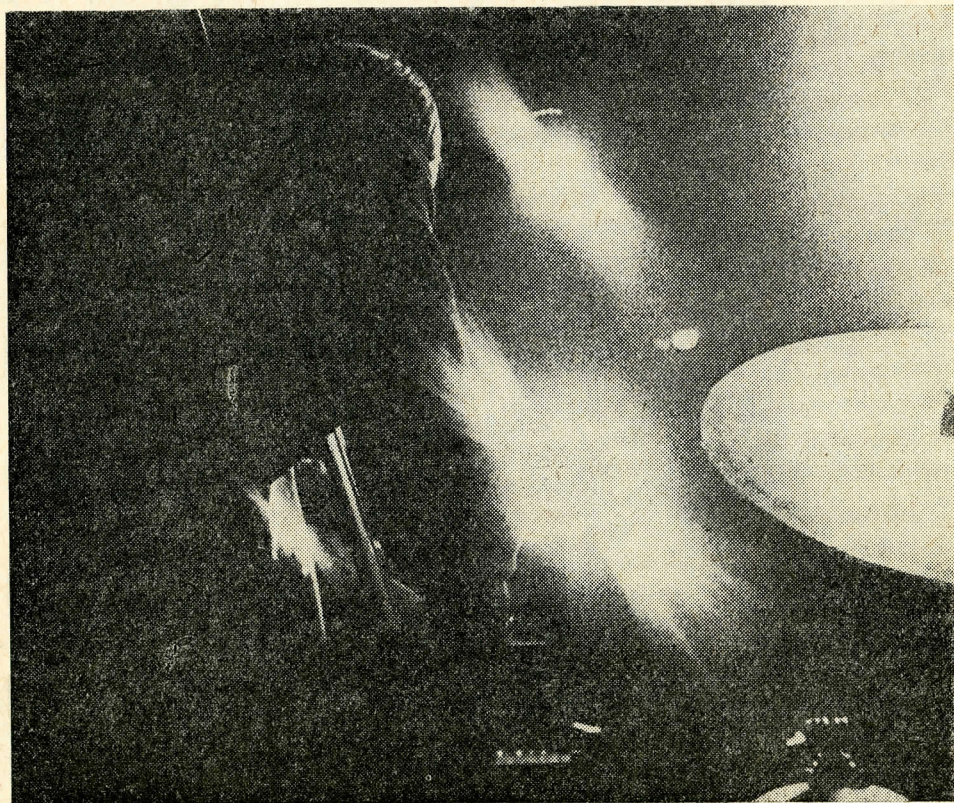
tak hrnek z me- du ka- ši va- ří. - Refr. Jak praví báj: Když řekneš hrnečku vař,

- kouzlo mé rychle se zdař, - tak hr- nek z me- du ka- ši u -

va- ří. 2. Tajem- stá - vá. Hlině- ný, hlině- ný, om- še - lý. Hlině- -lý.

SPĚCHÁM ŽÍT

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: BOBBY RUSSEL. ČESKY TEXT: PAVEL VRBA.
© BY RUSSEL – CASON MUSIC INC., TENN., USA, 1968. PRO ČSSR
EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969. FOTO P. JASANSKY.

Moderato

1. Zná- m ten čas kdy, to- pu- ly zlý de- št a ví- tr o- ho- lí a ne- chá- stát. Že
 2. Bu- du blou- dit kra- ji- nou, já sám, jen s- vra- ní dru- ži- nou a sám šla- pat jí- l. Tak

le- to kon- čí sje- se- ní, že já na tom nic nezmě- ní- m, se zač- nu bá- t.
 z na- té ohe- ň za- pá- lí- m, to pro cit lá- sky ne- stá- í- y všech le- tní- ch ví- l. A

Co až li- stí o- pa- dá, mě skon- cem lé- ta na- pa- dá. Co bu- de dál?
 hne- d jak chytím na ka- bát té pr- v- ní něž- né vlu- čky pá- d, tak ne- chám ji tá- t. Já

Vím, bu- du mít li- stí zla- tý, za- to dra- ze lé- tem s- pla- tí- m. Já zchud- lý krá- l.
 ví- m, že to zní tro- chu hlu- pě, pak si naj- du te- plý dou- pě

a bu- du spá- t. Čas do- u- hý. V čas zim- ní, - to já pů- jdu spá- t. -

Já v ten čas do- u- hý zim- ní - bu- du vá- ž - ně spá- t. Tak
 Pak

v do- u- hém spá- nku be- ze smí já bu- du če- kat na ves- nu a te- plý fén. Mě
 ná- hle mí- sto bu- ze- ní já sly- ším ra- šit o- se- ní a trá- vu rů- st. Ten

spá- nek pev- ně sle- pí ví- čka, me- ch mi bu- de hlá- vu hý- čkat ně- hou žen. Já
 do- u- hý spá- nek už mě nu- dí, kdy- ž mě sa- mu ja- ro bu- dí, kon- čí pů- st. Já

vím, že li- di ne- tu- ší, že já svůj ži- vot pře- ru- ší- m, kdy- ž pod- zim ohlá- sí pá- d. Já,
 zas se cí- tím o- ma- dí- lý kdy- ž vo- ní o- zón na- slá- dí- lý, tak já mu- sí- m jít. Já

kdy- ž se lé- to cho- vá skou- pě tak si naj- du te- plý dou- pě a já jdu spá- t
 ru- ku v ru- ce sja- nem bě- žím, v hlá- ve mi zní zvo- ny zvě- zí.

Noc do- u- hou. v čas spě- chám žít. Pak

Několik taktů 2. sloky o do ztracena.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

HRADEC KRÁLOVÉ

JSEM ZRÁDNÁ BÓJ

ZPÍVÁ JANA HOŠPESOVÁ

HUDBA: FRANT. BARTA / TEXT: HANA ČIHÁKOVÁ

1. Mlhou příbo- jů, krví sou-bo- jů chtěl získat mou lás- ku
-chal si říct zká- ze své šel vstříc ten ka-pi- tán, ka- pi-
mou. Divnej ka-pi- tán, kterej neměl plán kam s lodí plout černou
tán. Ted' mám další hřích, jeho loď jak dřív nebráz- dí víc o-ce-
tmou Jsem zrád- ná boj, ty to víš načpak lhát,
án. kú- tesům blíž tvou loď lákám a vá-bím jsem zrád- ná boj, proč
čekáš na svůj pád až já tě ke dnu přilá-kám, přivá- bím.
Nene- chal si říct, zkáže své šel vstříc ten ka-pi- tán, ka-pi- tán, ted' mám
další hřích, jeho loď jak dřív nebrázdí víc, nebráz- dí víc o-ce- án.

VRAŤME SE DO DĚTSTVÍ

ZPÍVÁ Y. SIMONOVÁ A M. CHLADIL

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1969

Medium foxtrot

F *C7* *C7/4* *C7* *C7*

Vraťme se do dětství, vraťme se sván - kem, za vů-ní
 Vraťme se o-kii-kou, pě - ši-nou v mlá - zi k tý ško-le

F *F7*

švestková, za sva-to - ján - kem, vraťme se zpátky jako
 pro-tivný, co nám tak schá - zi, tem do tý dál-ky, kde ti

Gmi B mi *F* *C7* *F*

zblou - dílej syn na má - min, má-mi-nej klín.
 slád - ne i blín

A7 *Dmi* *G* *F*

kde jsme si hra - va-li, kde vo-něj kři - žo-ly na má-min.
 má-mi-nej klín.

Ab7 *Ab7* *Dh* *Ab* *Ab7* *Dh* *Ab*

K ná - vr-ší, - kdo putok zpíval celej
 čas a sním břízy dru-hej hlas začly hrát, - k ná - vr-ší,

Ab7 *D7* *Ab* *Ab7* *Dh* *Ab*

- kde vyšlo slunce vždycky dřív a kde krá-lem kdo-ko - liv moh se

G4/5 *G* *C7/4* *C7* *F* *C7* *C7/4* *C7*

Vraťme se do dětství i pro po - ka - ní,
 stát.

C7 *F* *F7*

pro dáv-ný svědectví, o smyslu zrá - ní, ne-hledat ú-nik, a - ni
 pláč - ani stín, jen bejt zas dí - tě-tem, co čas-ne

Rh *Gmi B mi7* *F* *A7* *Dmi* *C7*

nad světem, mít má-min. má-mi-nej klín.

linba singers

divadlo · theater · theatre · théâtre **rokoko**

FOTO PAVEL JASANSKÝ

Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 - Nové Město

Max Frisch PAN BIEDERMANN A ŽHÁŘI. Tragikomedie. Přeložila
Eva Bezděková.

William Inge NÁVRAT DO PEKLA. Hra o 2 dějstvích, 6 obrazech.
Přeložil J. Z. Novák.

KOMEDIE O DAVIDOVI. Na motivy české lidové hry a
Starého Zákona napsal L. P. 1968–69 Jan Kopecký.

PLAY STRINDBERG. Strindbergův Tanec smrti aranžován
Friedrichem Dürrenmattem. Přeložil Bohumil Černík.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které informují o všech
novinkách, posílejte na adresu

DILIA, Celetná 25, Praha 1 - Staré Město, telefon 628-31.

NA TITULU NAĎA URBÁNKOVÁ. FOTO P. JASANSKÝ

Oprava.

V č. 10 jsme uvedli, že píseň Hroší kůže zpívá M. Drobný. Není tomu tak. Zpívá ji
především P. Spálený. Omlouváme se. R.

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: J. Beneš
(ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce:
Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2,
Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel.
Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně
v listopadu 1969.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární
jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb
chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

DÁL MUSÍM JÍT

S ORCHESTREM F. BÁRTY ZPÍVÁ JANA HOŠPESOVÁ

HUDBA: FRANT. BÁRTA / TEXT: HANA ČIHÁKOVÁ

Ami D G H Emi Ami
 Lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá
 D G E7 Ami D
 lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá lá
 G H7 Emi C Ami D Emi
 lá lá lá - tap tá dá - ta da dap ta dá
 D7 Gmaj7 Cmaj7 Hmi G Fmi
 dá - Saty své skládám, stěbou se há-dám, dál žít chci jít
 Hroz mi pistolí, probud' o-ko-lí, dál mu-sím jít,
 C F Gmaj7 Gmaj7 Cmaj7 Hmi
 dál chci jít. Ty no- cí, dnem (chcíš se mnou jen, jen se mnou
 mu- sím jít. Zamkni třeba dům, u-teču tvejm snům, já vím to
 Emi C A D C H7 E7 Ami D
 žít - se mnou žít, jen žít Refr. Dál musím jít, - nech mě být,
 líp, - vím to žít, o líp. -
 G H7 Emi Ami D G E7
 - musím jít, zů- staneš sám - tak to bý - vá -
 Ami D G H7 Emi C
 Dál musím jít, - lásku žít, jinejm lít, - nech mě být -
 Ami D 1. Emi D7 2. G E7 Do ztracena D.C.
 - a copak ti zbý- - vá - zbý - vá -

ING. FRANTIŠEK BARTA, VEDOUcí ORCHESTRU PKO PARDUBICE. JAKO SKLADATEL I DIRIGENT SPOLUPRACUJE S ČS. ROZHŁASEM V HRADCI KRÁLOVÉ. SE SVÝM ORCHESTREM DOPROVÁŽEL LETOS III. CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽ ZPĚVÁKŮ V JIHLAVĚ.

RMS

DESMOND
DEKKER